

Sygn. akt III UK 173/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania M. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
z udziałem zainteresowanej „S.” Sp. z o.o. w R.
o ustalenie podstawy wymiaru składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25
czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 16 marca 2017 r. oddalił apelację ubezpieczonej M. K. i zainteresowanej „S.” Spółki z o.o. w R. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 14 lipca 2016 r., którym częściowo zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 12 grudnia 2013 r., ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne M. K. z tytułu zatrudnienia w „S.” Spółce z o.o. w R. na kwotę 7.500 zł miesięcznie i oddalono jej odwołanie w pozostałym zakresie (ustalenia podstawy wymiaru składek na kwotę 17.500 zł miesięcznie).

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu drugiej instancji ubezpieczona zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 5 k.c., art. 8 k.p., wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie

sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę wniosł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia musi być oparta na argumentacji ściśle jurystycznej. Wymaganie to pozostaje w merytorycznym i funkcjonalnym związku z konstrukcją skargi kasacyjnej, w której rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca w niniejszej sprawie wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to

zagadnienie sformułować oraz przedstawić wyczerpującą argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, LEX nr 2312016).

W niniejszej sprawie skarżąca nie uczyniła zadość przytoczonym wymaganiom. Ograniczyła się jedynie do przytoczenia zagadnienia prawnego w postaci pytania, „czy i w jakim zakresie organ rentowy i sąd może dokonywać oceny wysokości ekwiwalentu należnego pracownikowi za świadczoną przez niego pracę w świetle wolności zawierania umów, a nadto co do wysokości wynagrodzenia w ocenie dobra spółki, wpływu działań pracownika na dochód spółki, jego indywidualnej przydatności dla spółki oraz korzyści, jakie przynosi praca świadczona przez pracownika dla spółki”, bez wskazania przepisów prawa, których dotyczy i bez przedstawienia jakiegokolwiek wyводу jurydycznego, mającego stanowić uzasadnienie dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na ww. podstawie. Tymczasem samo postawienie pytań, bez jakichkolwiek odwołań do problemów interpretacyjnych przepisów, nie spełnia wymogu przedstawionego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143).

W dalszej kolejności podnieść należy, iż skarżąca nie wykazała również oczywistej zasadności skargi, której upatrywała „w rażących naruszeniach przez Sąd Apelacyjny w [...] prawa materialnego, poprzez dokonanie błędnej wykładni, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości, a nadto z naruszeniem zasad współżycia społecznego, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”. Skarżąca w żaden sposób nie rozwinęła wskazanej kwestii. Nie wskazała nawet, jakie przepisy miał naruszyć Sąd Apelacyjny, ani na czym konkretnie polegać miały rzeczzone naruszenia. Zgodnie zaś z ugruntowaną linią orzecniczą, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymagałoby wykazania, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej,

bez potrzeby głębszej analizy przedmiotowej sprawy i dłuższych badań lub dociekań (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., V CSK 535/16, LEX nr 2304253). Skoro w niniejszej sprawie tak się nie stało, to przyjąć należy, że wniosek o przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania na ww. podstawie również nie zawiera argumentów, które mogłyby przekonać Sąd Najwyższy o konieczności rozstrzygnięcia przy merytorycznym rozpoznaniu skargi. Nie jest natomiast rzeczą Sądu Najwyższego doszukiwanie się wymaganej argumentacji w pozostałej części uzasadnienia skargi kasacyjnej (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 grudnia 2007 r., III CSK 319/07, LEX nr 623803).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).